

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens quatuor Tractatus
Theologiae Moralis praecipuos. Primus, in ordine decimusquartus, de
Iuramento, & Adiuratione. Secundus, de Voto. Tertius, & charior Authori,
de statu Religioso. Quartus, de vitiis oppositis Religioni

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

An Religio teneatur alere Religiosum expulsum, fugitium, vel reclusum
alia Religione. punct. 18.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76572](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76572)

absolutè donasse, sicuti si donatio facta esset pauperibus vel hospitali. Vnde sicut pauperes, vel hospitali obligati non essent tibi nutriendi religionem bona accepta reddere, neque etiam prior religio obligati debet. Hanc enim obligationem contrahere potest prior religio, cum ex conditione perseuerantia imbibita in donatione, tum ex alimentis tibi debitis. At nullum est fundamentum, quod in illa absoluta donatione conditio perseuerantia imbibatur: cum semper ius præsumat te religionem amplecti animo firmo, & constanti in ea perpetuo manendi. Ex occasione item alimentorum obligatio te alendi prior religioni esse non potest, siquidem secunda religio ob professionem in ea factam hanc obligationem subiit; ei enim inferuis, & acquiris, quid mirum si te alat?

7. Neque obstant argumenta contraria num. præced. allata. Ad primum concedo te illam bonorum donationem fecisse prior religioni, quia existimasti in ea perpetuè victurum, quod verum semper est; tamen postea religionem deseras; ab hac enim desertione non pendet donatio illa absoluta, quæ suum effectum habuit. Ad confirmationem admitto, moniales dotem monasterio concedere in sui alimenta. Ex quo ad summum inferitur monasterium obligatum esse moniales alere, dum ibi perseuerat; non tamen inde inferitur, quod volentem inde exire, & in aliud monasterium ingredi, teneatur eam ibi alere, seu dotare. Non enim sub hac conditione dos à priori monasterio accepta est. Quare si secundum monasterium eam indotatam recipit, sibi imputet, neque ob id prior monasterio esse onus alimentorum imponendum. At si inuoluntariè admitteret superior cogens ad hanc admissionem, simul etiam de dote prouidere debeat: sic tradit Nauar. *comm. 4. v. 24. vers. undecimo, de Regularib.* Man. Rodrig. *quest. regular. tit. 2. q. 79. art. 2.* Sanch. lib. 7. *summ. c. 32. n. 12.* Suar. *tit. 4. de relig. tract. 8. lib. 3. c. 14. n. 15.* Ad vltimum dico esse longè disparem rationem de matrimonio carnali, & spiritali per professionem: nam matrimonio carnali tato dissoluto ob ingressum religionis, vel Pontificis dispensationem, redditur sponsæ dos; quia illius dominium semper retinet; at in matrimonio spiritali cum Christo per professionem contracto, dotis dominium amittit, & in religionem translatur; non igitur ei debet reddi.

PUNCTVM XVIII.

An religio teneatur alere religiosum expulsum, fugi-
tium, vel reclusum aliena religione.

SVMMARIVM.

1. Iustus expulsum non tenetur alere.
2. Bona donata Societati non tenetur Societas expulsis reddere.
3. Fugitiuus tenetur per se religio alere, per accidens excusatur.
4. Reclusi in aliena religione à propria sunt alendi.
5. Apponitur limitatio, nisi vitius sit monasterio, sed non est omnino certa.

1. Facilis est horum decisio; si religiosus iuste expulsus est, eo ipso excluditur à religionis cura, & potestates ac prouide religionis alimenta percipere non debet. Suar. *tit. 4. de relig. tract. 8. lib. 3. c. 14. n. 12.* Quod à fortiori procedit in religiosi Societatis Iesu non professus, qui à religione dimissi à votis omnino absoluntur, & seculares fiunt, ac si nunquam Societatem ingressi fuissent. Hos enim nullatenus Societas alere tenetur.

2. Solum est aliquod dubium, an si aliqua bona societati donarunt, ea sint illis reddenda. Sed huic dubitationi disputatione præcedenti satis fecimus negantes ex rigore iustitiæ eis aliqua bona debere reddi; quia ea societati absolutè donarunt, & absque vlla recuperationis spe, sicuti si hospitali, aliisque pauperibus donationem fecissent. Hic enim modus donationis absolutæ constitutionibus est conformis, vt constat ex *exam. gener. c. 3.* Præterea religiosus conuenientior est, ne liberius viuunt sperantes non esse à societate dimittendos ob non dimittenda bona concessa, vel minus timentes dimitti. Deinde religioni maxime expedit, vt sic liberius possit dycolos dimittere. Verum esto ita sit; at ex æquitate societas aliqua bona accepta dimissis concedit, præcipue cum illis indigent ad sui sustentationem; neque illa concessio censenda est bonorum Ecclesiasticorum alienatio; eo quod à principio ea conditione illa bona accepta fuerunt, vt possent societas, si expedire iudicaret, ea omnia, vel illorum partem religioso dimisso concedere, prout hæc omnia latius tradit Suar. *tit. 4. de relig. tract. 8. lib. 3. c. 14. à n. 21. vsque in finem.*

3. Fugitiuus vero religiosus per se religio alere tenetur, quia sub eius cura, & potestate existunt; at excusatur ob eorum malitiam; nam cum ipsi potestatem religionis fugiant, alimentis sedunt. Neque in hoc est aliqua difficultas.

4. De reclusis autem, seu in alienam religionem ad penitentiam translatis, communis est doctorum sententia alendos esse à proprio monasterio, vel religione. Tum quia illius sunt membra. Tum quia non est æquum alienum monasterium, vel religionem grauari ob religiosi sibi non competenti dedita. sic tradunt Glossa in *c. si quis rapuerit, 16. q. 6. verbo castiori per Text. ibid. Sylu. verbo apostasia, q. 9. num. 12. & verbo religio, 4. q. 10. Cou. cap. 1. n. 20. de testamentis. Mol. 1. 1. de iust. disp. 140. vel. quando relig. Azor. 1. 1. in fin. moral. lib. 2. c. 1. quest. 3. Manuel. quest. regul. 1. 3. quest. 1. art. 1. Sanch. allis relatis lib. 7. sum. c. 32. n. 46. Suar. 1. 4. de relig. tract. 8. lib. 3. cap. 14. num. 11.*

5. Limitat autem Sanch. dicto loco, ne procedat hæc obligatio, si reclusus vitiosus est monasterio, ita vt eius obsequia alimentis æqualeant. Sed non caret difficultate hæc limitatio; eo quod secundum monasterium non tenetur ea obsequia loco alimentorum acceptare.

PUNCTVM XIX.

Cui acquirit religiosus reclusus, fugitiuus, reclusus,
Episcopus factus, vel beneficiarius?

SVMMARIVM.

1. In religioso acquisitione spectanda est religionis consuetudo.
2. Reclusus ad penitentiam in aliena religione seu monasterio, non ei, sed proprio acquirit.
3. Fugitiuus sua religioni acquirit, quid si aliam ingrediatur?
4. Fugitiuus factus Episcopus absque dispensatione sua Ecclesia acquirit ex Episcopatu, secus ex alio rit.
5. De eiectione proponitur difficultas, cui acquirit.
6. Si iniuste expulsus sit, acquirit religioni.
7. Idem est si iuste, & pro limitato tempore expulsus sit, secus si in perpetuum, cui in eo casu acquirit.
8. Liberam illorum bonorum administrationem habes quamuis testari non possis.
9. Si expendas in illicita, valeat distributio ex sententia Molinæ & Lessij. Sed oppositum est verius.
10. Dominium bonorum, que acquisita sunt post assumptionem Episcopatus, vel beneficii cedunt Ecclesie.
11. Secus si ad hos status translatus non sit.
12. Satis sit fundamentis adductis, n. 7.
13. Religiosus Episcopus sua Ecclesia acquirit, sua aucto, sua successione.
14. Extenditur doctrina, esse ex religione Minorum sui Episcopatus, Deinde ad Episcopatum titulum: Item ad Episcopatum, cui non in titulum, sed in commendam Ecclesia commissa est.
15. De religioso beneficiario ceteri acquirit statuitur communis sententia.
16. Non caret probabilitate opinio acquisita durante beneficii cedere Ecclesie.
17. Quid dicendum de religioso promoti ad priuatum amabiliter?
18. Proponitur difficultas, an possit ex uno Episcopatu, vel beneficio ad aliud translatus religiosus secum adferre fructus collectos, qui supersunt ex prior beneficii?
19. Verius est deserre posse.
20. Quid in hac parte statuerit Pius IV.
21. Quid Greg. XIII.

1. Regula est religiosum non sibi, sed suæ religioni acquirere. Sed an toti religioni acquirit, an conuentui, in quo professionem emisit, & cuius filius dicitur esse? Spectanda est religionis consuetudo, quæ pro qualitate bonorum etiam in eadem religione diuersa esse solet vt bene allis relatis docet Sanch. lib. 7. sum. c. 32. n. 53. De recluso in aliena religione, fugitiuo, eiectione, Episc. facto, vel beneficiario est alligandis difficult. cui acquirit?

2. Et quidem reclusum in aliena religione, seu monasterio ad penitentiam acquirere ei religioni, in qua commoratur docent Man. Rodrig. *1. 3. q. reg. q. 5. art. 5.* cuius sententia approbavit Tap. Auth. *ingressi, C. de sacros. Eccl. verbo sua, c. 6. n. 33.* Idem quoad vsum fructuum, & quoad proprietatem, si prior religio aliqua bona religiosi habeat. Mouetur ex *hij. monach. reu. gnerit, in fin. Auth. de Sanctiss. Episc.* vbi id expressè decideri videtur. Verum ab hac sententia omnino recedendum est, & affirmandum illum religiosum suæ religioni, vel monasterio acquirere; quia sola professio acquisitionem religioni concedit, non reclusio. Neque contrarium dicitur, in *hij. monach. sequitur enim eo casu, quo reclusus professionem in secunda religione faceret; vel dici potest, religiosum sic reclusum secundæ religioni acquirere ex bonis sibi obuentibus, que necessitas*

DE
CASTRA
PALA
TOM.
II.
EIV.